

Arrest

nr. 173 978 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn, afkomstig uit Bagdad waar u uw ganse leven zou hebben gewoond. Eind 2014 begon u bij uw oom te werken die een aannemersbedrijf heeft. U werkte er eerst als boekhouder, maar schakelde nadien over tot projectleider. Uw oom werd uitgekozen om vanaf juli 2015 op een overheidsproject in Taji in te staan voor de renovatie van een elektriciteitsstation. U was verantwoordelijk voor de arbeiders van uw oom op het project en vertegenwoordigde ook het bedrijf tijdens de algemene projectvergaderingen. Omdat jullie het enige soennitische bedrijf waren op het project, en de rest allemaal sjiieten, werden jullie er vaak bedreigd en lastiggevallen door onbekenden. Van bij het begin van het project werden jullie telefonisch lastiggevallen

en kregen jullie dreigbrieven waarin werd geëist dat jullie het werk neerlegden. In totaal kreeg u drie dreigbrieven, waaronder ook één met een kogel. Uw oom dacht dat de dreiging niet zo serieus was en zei dat u zich moest concentreren op het werk. Op 3 september 2015 werd uw oom aangehouden op de projectsite en meegenomen in een voertuig van het Ministerie van Defensie. U kon ontkomen dankzij de hulp van uw arbeiders en vluchtte (nadat de wagen met uw oom was vertrokken) weg van het project. U ging nog dezelfde dag naar het huis van uw oom waar u even verbleef, diende op 5 september klacht in bij de politie en trok verder naar het huis van uw tante. Ook daar bleef u even, alvorens verder te trekken naar het huis van uw vriend. Op 7 september 2015 kwam uw familie te weten dat de politie uw oom dood had teruggevonden, maar niemand lichtte u in. U bleef bij uw vriend wonen tot aan uw vertrek op 12 september. U reisde legaal naar Turkije waar u verder reisde met de hulp van een smokkelaar richting Griekenland. U passeerde nog Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland alvorens op 19 oktober 2015 aan te komen in België en twee dagen later asiel aan te vragen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en rijbewijs. Verder bracht u ook kopieën mee van de volgende documenten: een voedselrantsoenkaart, een woonstkaart, het vonnis van de rechtbank en de overlijdensakte van uw oom.

U had tijdens het gehoor op het CGVS ook een document bij dat diende als geheugensteuntje met daarop uw reisweg.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Zo is het vooreerst opmerkelijk dat, hoewel u er wel in slaagde om uw identiteit te staven aan de hand van originele bewijsstukken, u er niet in geslaagd bent hetzelfde te doen aangaande de kern van uw asielrelaas zijnde uw bewering voor het bedrijf van een oom gewerkt te hebben in een sjiitische omgeving en de dood van diezelfde oom. U legde ter staving van uw identiteit immers een originele identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rijbewijs voor (Gehoorverslag CGVS, d.d. 5 februari 2016, p. 15-16) en verklaarde dat uw vader in twee verschillende zendingen alle bewijsstukken had opgestuurd vanuit Irak (CGVS, p. 3). Echter aangaande het eerste kernelement in uw asielrelaas, namelijk dat u als soenniet in een voornamelijk sjiitische omgeving werkte, legde u dan weer geen enkel document voor (CGVS, p. 12). U verklaarde dat u noch over documenten van uw werk, noch over foto's van het werk beschikte (CGVS, p. 29), maar verklaarde ook dat u niet wist of uw oom -toch de eigenaar van het bedrijf waarvoor u werkte- over documenten van zijn bedrijf beschikte (CGVS, p. 29). Gezien het feit dat u toch reeds ruim de tijd heeft gehad om documenten te bekomen en het feit dat uw vader al twee pakketten met documenten opstuurde is het hoogst opmerkelijk dat u niets voorlegt aangaande het bedrijf van uw oom, noch over uw werk voor dit bedrijf. Het feit dat u niet weet of uw oom documenten van zijn bedrijf had, duidt er bovendien op dat u geen navraag heeft gedaan om documenten als deze te bekomen.

Aangaande het volgende kernelement in uw asielrelaas, de dood van uw oom, legde u een overlijdensakte voor, samen met een vonnis van de rechtbank. Over deze documenten kan het volgende worden opgemerkt. Zo betreft het hier vooreerst enkel kopieën en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan het nodige knip- en plakwerk. Uit toegevoegde informatie blijkt bovendien dat alle soorten documenten in Irak vervalst kunnen worden, of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten kunnen worden aangekocht. Het gebrek aan (originele) documenten aangaande de kern van uw asielrelaas en het feit dat u nagelaten heeft om dergelijke (originele) documenten te bekomen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas blijkt echter ook uit incoherenties, vaagheden en onduidelijkheden die werden opgemerkt in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u dat u vaak bedreigd werd en dat de bedreigingen startten kort nadat jullie begonnen te werken op het project in juni 2015 (CGVS, p. 24). Echter, niet veel later verklaarde u opnieuw dat de dreigementen startten toen jullie begonnen te werken op het project, maar meldde u nu vreemd genoeg dat dat in juli was (CGVS, p. 32). Niet alleen bleef u vaag over het begin van de dreigementen, ook over de bedreigingen zelf legde u afwijkende verklaringen af. Zo verklaarde u dat u in totaal drie dreigbrieven had ontvangen (CGVS, p. 27), maar kon u vooreerst niet exact aangeven wanneer u de drie respectievelijke dreigbrieven had ontvangen (CGVS, p. 31). Zo zou u de eerste dreigbrief in juli hebben ontvangen, maar kon u niet meer details geven. De tweede zou u misschien in juli hebben ontvangen (CGVS, p. 31). Over de laatste dreigbrief (met doodsb bedreiging) kon u enkel zeggen dat het 7 à 10 dagen voor de verdwijning van uw oom moet geweest zijn, maar kon u die niet exacter plaatsen in

de tijd (CGVS, p. 28). Nochtans kan van een ingrijpende gebeurtenis als deze worden verwacht dat u daar iets gedetailleerder over zou kunnen vertellen. Over die laatste dreigbrief dient overigens te worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor op CGVS meldde dat het om een dreigbrief ging met 1 kogel (CGVS, p. 27). Waarom u dan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zou vermelden dat het om een dreigbrief ging met kogels (meervoud) is hoogst opmerkelijk (Vragenlijst CGVS, d.d.30 november 2015, Vraag 3.5). Als reactie op dit verschil verklaarde u dat u wel had gezegd dat het om één kogel ging (CGVS, p. 27).

Deze dreigbrieven zouden een redelijk begin van bewijs vormen van uw bewering dat u inderdaad dergelijke bedreigingen ontving, maar op de vraag waar de dreigbrieven naartoe waren, verklaarde u dat u ze aan de projectleider had afgegeven opdat hij maatregelen zou nemen. Tegelijk verklaarde u ook dat hij niets deed (CGVS, p. 27). Het is dan ook bijzonder ongeloofwaardig dat, hoewel u weet dat de projectleider niets met de eerste dreigbrieven deed, u ook de laatste brief (met kogel) toch nog zou afgeven aan hem, zonder rechtstreeks naar de politie te gaan. Daarbij aansluitend kan overigens worden opgemerkt dat u verklaarde dat u de dreigementen eigenlijk niet helemaal serieus nam (CGVS, p. 31). Ten eerste is het heel ongeloofwaardig dat u, na een aantal maanden lastiggevallen geweest te zijn (CGVS, p. 24), u dreigbrieven ontving en het zelfs tot een gevecht kwam met de beveiliging (CGVS, p. 25), u de doodsb bedreiging toch niet zo serieus zou nemen. Ten tweede is het des te vreemder dat u nu zou zeggen dat u het niet zo serieus nam, aangezien u eerder had verklaard dat u toch eerder bezorgd was omtrent de dreigementen (CGVS, p. 24), u aangifte wou doen bij de politie (CGVS, p. 31), u het aan uw ouders had verteld en deze u zelfs hadden aangeraden om het werk te verlaten (CGVS, p. 31). Ook zouden u en uw oom **regelmatig telefonisch lastiggevallen** worden op het project (CGVS, p. 28). U verklaarde dat u na de arrestatie van uw oom nog éénmaal telefonisch werd lastiggevallen (CGVS, p. 28). Waarom u dan zou verklaren bij DVZ dat u na de arrestatie van uw oom nog regelmatig telefoons kreeg is bijzonder vreemd en tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5).

Hetzelfde kan overigens gezegd worden over **het overlijden van uw oom**. Zo verklaarde u dat uw oom ontvoerd werd op 3 september en later dood terug werd gevonden door de politie (CGVS, p. 25-26). Echter tijdens het eerste interview met DVZ meldde u vreemd genoeg dat uw oom werd teruggevonden op het territorium door zijn familie (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Niet alleen is het vreemd dat u eerst beweerde dat zijn familie uw oom vond en niet de politie, u sprak tijdens het interview bij DVZ ook over het territorium. Echter, tijdens het gehoor op het CGVS, wist u nu vreemd genoeg niet waar uw oom werd teruggevonden (CGVS, p. 26). Toen u geconfronteerd werd met al deze tegenstrijdigheden zei u dat u dat niet had gezegd en verwees u naar de overlijdensakte die u had meegebracht (CGVS, p. 26). Zo beweerde u dat daar niet op staat waar uw oom werd teruggevonden. Uit de vertaling (die werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat daar in ieder geval wel op staat waar uw oom overleed. Dat u dit niet leek te weten doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u voorgelegde document. De waarde van deze kopieën werd eerder al besproken. Bovendien ontbrak het u aan eenduidige verklaringen omtrent de kern van uw asielrelaas waardoor de waarde van de documenten logischerwijs in het gedrang komt.

Wanneer het ging over **wie u nu eigenlijk bedreigde** bleef u bijzonder karig met informatie. Zo verklaarde u bij DVZ dat u bedreigd werd door andere concurrenten die het project wilden afnemen en dat het radicale sjiieten waren (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS wist u echter plots niet meer wie jullie bedreigde en was er van concurrenten geen sprake meer (CGVS, p. 26). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u bij DVZ wel gewoon over concurrenten sprak, zei u plots dat u dat nog steeds vermoedt maar het niet zeker weet (CGVS, p. 26). Waarom u dan bij DVZ toch zou melden dat het om concurrenten gaat is op zich al vreemd. Toen u dan gevraagd werd hoeveel en welke bedrijven er nog op het project werken, verklaarde u vaag dat er nog andere bedrijven waren die andere taken hadden zoals lassen, maar gaf u geen aantal (CGVS, p. 29). Noch kon u ook maar één naam opnoemen van een ander bedrijf dat ook aanwezig was op het project (CGVS, p. 30). U kon enkel vaag meedelen dat de mensen die uw oom zouden hebben meegenomen van het leger waren, of van de politie, of van de milizie (CGVS, p. 26). Wat er ook van zij, het is vreemd dat u over de personen die u zouden bedreigen eigenlijk helemaal niets weet te vertellen. Van iemand die zijn huis, familie, vrienden en job achterlaat kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij op zijn minst weet voor wie hij op de vlucht slaat. Daarnaast bleek uit uw verklaringen absoluut niet dat u ook maar enige navraag zou hebben gedaan om te weten te komen wie achter de bedreigingen zou zitten. Dat u niet zou weten wie u bedreigde en voor wie u op de vlucht sloeg duidt op een zekere desinteresse in uw eigen situatie en ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook legde u weinig coherente verklaringen af aangaande uw **meest recente verblijfsplaatsen** alvorens Irak te verlaten. Zo verklaarde u bij DVZ dat u vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek uit Irak in hetzelfde huis hebt gewoond in Bagdad (Verklaring DVZ, d.d. 30 november 2015, Pagina 4, Vraag 10). Echter, tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer aanvankelijk dat u op dat adres hebt gewoond

tot aan de verhuis naar het huis van uw vriend (CGVS, p. 4). Niet alleen kon u niet exact aangeven waar uw vriend eigenlijk woonde, buiten "dat het huis in de Jamia-wijk was" (CGVS, p. 4), bovendien verklaarde u later ook dat u eigenlijk niet rechtstreeks naar uw vriend bent gegaan, maar nog even bij uw oom en daarna bij uw tante hebt gewoond, vooraleer u naar uw vriend ging (CGVS, p. 5).

Het gebrek aan eenduidige verklaringen is van die aard dat aan uw asielrelaas geen geloof meer kan worden gehecht. De verklaringen die u hiervoor aflegt zijn bovendien absoluut niet afdoende. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij ten overstaan van de verschillende Belgische asielinstanties gelijklopende en coherente verklaringen aflegt over cruciale elementen van zijn asielaanvraag. Daarnaast wijst het CGVS er ook op dat uw eerdere verklaringen bij DVZ werden afgenomen met behulp van een tolk die het Arabisch machtig is. U verklaarde zich na afloop van het interview akkoord met deze verklaringen en gaf tijdens het gehoor op het CGVS aan dat het gehoor bij DVZ goed was verlopen (CGVS, pg. 2).

Verder blijkt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas ook uit de door u geschetste reisweg.

Zo kon u vooreerst geen steden opnoemen die u bent gepasseerd op weg naar België (CGVS, p. 22), noch kon u aangeven op welke dag van de week u eigenlijk bent vertrokken, noch of het op het begin of het einde van de week was (CGVS, p. 22). Ook verklaarde u bij de DVZ dat de smokkelaar mee reisde vanaf Marmaris tot Rhodos (Verklaring DVZ, pagina 9, vraag 30). Echter, tijdens het gehoor op het CGVS, liet u dan weer optekenen dat de smokkelaar niet mee was op zee (CGVS, p. 23). Daarnaast verklaarde u bij DVZ ook dat er geen visum of verblijfsvergunning in uw paspoort stond (Vragenlijst DVZ, pagina 9, vraag 24), echter tijdens het gehoor op het CGVS liet u dan weer vallen dat er een visum voor Turkije in stond (CGVS, p. 19). Uw paspoort zou dus een goed bewijs vormen van de door u geschetste reisweg, maar op de vraag waar uw paspoort naar toe was verklaarde u stereotiep dat het verloren was gegaan op diezelfde tocht over zee (CGVS, p. 19). Zo verklaarde u dat de boot voor de kust omsloeg en u al uw spullen verloor (CGVS, p. 19). Het is dan ook opmerkelijk dat u toch nog uw GSM van in Irak heeft kunnen redden (CGVS, p. 20). U verklaarde dat u uw GSM in een plastic zak had gedaan, samen met wat geld om het niet kwijt te spelen (CGVS, p. 20). Het is opmerkelijk en behoorlijk ongeloofwaardig dat u dan niet hetzelfde zou doen met een dergelijke belangrijk document als uw paspoort, nota bene het enige identiteitsbewijs waarmee u op dat moment aan het reizen was (CGVS, p. 3). De afwijkende verklaringen omtrent uw paspoort doen vermoeden dat u het document liever achter houdt en u de inhoud ervan liever niet kenbaar maakt, daar deze wellicht niet zou stroken met uw verklaringen.

Tenslotte moet ook nog worden vermeld dat u naliet om asiel aan te vragen in eender welk land dat u passeerde vooraleer u in België aankwam. Zo verklaarde u dat u zo'n zeven dagen in Oostenrijk zou hebben verbleven alvorens verder te trekken (CGVS, p. 24). Het feit dat u niet meteen asiel aanvraagde wanneer u daartoe de mogelijkheid had, maar wachtte tot u in België aankwam vormt een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u tijdens het gehoor gevraagd werd of u over een profiel op Facebook (FB) beschikte (CGVS, p. 8). U gaf aan dat u er eentje had, maar dat dat niet uw enige account was (CGVS, p. 8). U zou hier in België een nieuwe account hebben geopend met uw nieuwe verblijfsgegevens en zou zelfs de vorige account hebben geannuleerd omdat u het wachtwoord niet meer wist (CGVS, p. 8). Het feit dat u een nieuw profiel aanmaakt in België en uw vorige samen met de volledige inhoud annuleert, doet opnieuw vermoeden dat u ook daar liever de inhoud niet kenbaar van wou maken en u ons geen zicht wenst te geven op wie u bent, en waar u vandaan komt.

Het feit dat u bovendien een spiekbrieftje meebracht naar het gehoor op het CGVS (CGVS, p. 14), is overigens hoogst opmerkelijk. Van een ingrijpende gebeurtenis als deze kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat men daar spontaan en zonder de hulp van een geheugensteuntje over zou kunnen vertellen. Deze vaststelling bevestigt des te meer de onoprechtheid van uw verklaringen.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rijbewijs, voedselrantsoenkaart, en woonstkaart bevestigen uw identiteit en tonen aan dat uw roots in Irak liggen, hetgeen het CGVS niet betwist. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's

nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat het voor hem niet evident was om documenten te verzamelen. Hij wist dat in een asielrelaas documenten van essentieel belang waren en heeft via zijn vader getracht de nodige documenten te bekomen. Hij dacht dat het het belangrijkste was om zijn identiteit aan te tonen en beseftte niet hoeveel belang verweerder aan documenten omtrent zijn werk zou hechten. Het was niet gemakkelijk om werkdocumenten voor te leggen. Hij was werfleidende en had thuis weinig documenten. Zijn vader kon ze dus niet opsturen. Hij stelt dat verweerder eraan voorbij gaat dat zijn oom is vermoord en dat zijn familie naar aanleiding van de moord is gevlucht. Hij vraagt zich af hoe hij deze documenten zou kunnen bekomen. Wat betreft de dreigbrieven wijst hij erop dat hij heeft verklaard dat hij deze had afgegeven aan de projectleider en niet in zijn bezit had. Hij heeft één dreigbrief kunnen bekomen en voegt deze toe aan onderhavig verzoekschrift. Hij stelt dat de documenten die hij neerlegde, staven wie hij is, vanwaar hij afkomstig is, zijn soennitische afkomst aantonen alsook de familiale band met zijn oom. Zij vormen volgens hem wel degelijk een begin van bewijs. Van het vonnis en de overlijdensakte kan hij geen originele versie neerleggen, omdat deze niet in zijn bezit zijn en zijn familie na de dood van zijn oom is gevlucht. Hij acht het kennelijk onredelijk dat deze stukken niet in overweging worden genomen "*louter vanwege de algemene presumptie dat er in Irak veel valse documenten in omloop zijn*". Verder legt verzoeker nog bijkomende documenten voor: (i) foto's genomen tijdens zijn werk, (ii) e-mails, (iii) een doodsbrief die hij via-via heeft kunnen bemachtigen. De foto's werden genomen tijdens de werken, waar duidelijk te zien is dat het om een bouwonderneming gaat. Tevens heeft hij een schrijven gericht aan de onderneming van zijn oom waarin verzoeker wordt gevraagd als verantwoordelijke naar het project te komen, alsook een brief van zijn oom als zaakvoerder van Bagdad Company die verzoeker de autorisatie geeft om in naam van het bedrijf betalingen te ontvangen. Dit document dateert van juni 2015, de start van het project waarvoor verzoeker verantwoordelijk was. Hij kon ook één van de dreigbrieven bemachtigen, die uitgaat van de "militie de dag van het oordeel". Hij

stelt dat deze dreigbrief zijn vrees onderbouwt en dat later ook blijkt dat de gemaakte bedreigingen effectief werden uitgevoerd.

Vervolgens stelt verzoeker omtrent het tijdstip van de bedreigingen dat hij telkens verklaarde dat de eerste dreigementen plaatsvonden bij de start van het project. Het feit dat hij een eerste maal juni en een tweede maal juli 2015 vermeldde, is volgens hem geen dergelijke tegenstrijdigheid om over te gaan tot het nemen van een negatieve beslissing. De dreigbrieven werden geleverd ten aanzien van het bedrijf waarvoor hij verantwoordelijk was. Hij ze wel plaatsen in de tijd, zo stelt hij, namelijk twee maal in juli en één maal zeven à tien dagen voor zijn vertrek. Hij stelt dat hij zich in het begin niet bewust was van de effectieve gevaren en het feit dat de dreigementen zouden worden uitgevoerd. Hij acht het daarom niet abnormaal dat hij niet de exacte data kan geven. Het niet kunnen geven van een exacte datum betreft bovendien geen tegenstrijdigheid, zo benadrukt verzoeker. Hij stelt verder nogmaals dat hij wel ongerust was maar dat hij onmogelijk de effectieve draagwijdte van de dreigementen kon inschatten. Volgens hem is het normaal dat men dit soms relateert in een maatschappij waar vaak een bedreiging valt. Hij had reeds een aantal maanden telefonische bedreigingen ontvangen, maar tot dan toe bleek hier geen gevolg aan te worden gegeven. Hij deed wel melding van de bedreigingen bij de projectleider, maar dit minimaliseerde de dreigementen eveneens. Voort meent verzoeker dat hij steeds eenduidig is geweest in zijn verklaringen dat er in de laatste dreigbrief slechts één kogel zat. Hij stelt *“Dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken een meervoud is genoteerd, is geen fout die aan verzoeker kan verweten worden. Het betreft bij DVZ een korte vragenlijst.”* Tot slot stelt verzoeker dat hij niet weet wie er daadwerkelijk achter de dreigementen zat en dat hij enkel kon vermoeden dat het ging om radicale sjiiten die niet gunden dat hij op het project werkte. Hij meent duidelijk te hebben verklaard dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) zijn antwoord alleen had gebaseerd op zijn vermoeden.

Aangaande het vinden van zijn oom meent verzoeker dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig zijn. Zijn oom werd op straat gevonden door de politie en overgedragen aan de forensische dienst. Zijn familie is na de verdwijning van zijn oom naar zijn oom op zoek gegaan en heeft het lichaam gevonden in een mortuarium, hetgeen bij de DVZ verkeerdelijk werd genoteerd als territorium. *“De politie heeft dus in eerste instantie het lichaam van de oom van verzoeker gevonden, maar diens familie heeft hem achteraf geïdentificeerd. Verzoeker bedoelde hiermee dat hij zelf nooit zijn oom heeft gevonden. Hij wist in eerste instantie zelfs niet dat hij dood was. Ter bescherming van verzoeker werd deze informatie niet onmiddellijk verteld.”*

Verder wijst verzoeker erop dat hij heel zijn leven op één adres in Irak heeft gewoond. Op 3 september ded zich problemen voor en omdat hij zich niet langer veilig voelde, moest hij ondergedoken leven tot zijn vertrek bij een oom, een tante en een vriend. Op 12 september vertrok hij naar België. Hij heeft dus slechts gedurende een periode van negen dagen ondergedoken geleefd en dit op drie verschillende adressen. Hij meent dat het logisch is dat hij deze adressen niet exact kent, laat staan dat hij ze moest hebben opgegeven op de vragenlijst op de DVZ.

Voorts stelt verzoeker dat hij in België een nieuw Facebook-profiel aanmaakte, omdat hij niet meer op zijn vorige profiel kon inloggen. Hij weet niet of dit vorige profiel is gehackt of of er een andere oorzaak is. *“Indien verzoeker volgens de redenering van het commissariaat-generaal effectief informatie zou willen achterhouden, zou hij toch nooit verklaard hebben dat hij nog een ander facebookprofiel had.”*

Verder benadrukt verzoeker dat hij in Irak alles had wat hij nodig had. Hij stelt geen economische vluchteling te zijn. Hij heeft in Bagdad een welgesteld leven moeten achterlaten omdat hij niet anders kon. *“Hoewel foto's slechts een beperkte bewijswaarde hebben, kunnen ze wel onderbouwen dat verzoeker geen economische vlucht heeft gemaakt, maar dat hij juist veel heeft moeten achterlaten. (zie stuk 7)”*

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient volgens verzoeker te worden vastgesteld dat nog steeds grote aantallen mensen Bagdad ontvluchten. Het relatief hoog aantal teruggekeerden is enkel te wijten, aldus verzoeker, aan de combinatie van het hoge aantal mensen dat Bagdad ontvlucht en de categorieke weigering van de toekenning van een beschermingsstatus door de asielinstanties. Hij wijst ook op het effect van de informatie- en ontradingscampagne door de Staatssecretaris van Asiel en Migratie in het najaar van 2015. Het aantal teruggekeerden inroepen als een aanwijzing van veiligheidssituatie is volgens hem de wereld op zijn kop. Door verweerder wordt erkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex; problematisch en ernstig is, aldus verzoeker. Hij verwijst vervolgens naar een ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, waaruit blijkt dat de provincie Bagdad veruit de dodelijkste is. Volgens verzoeker moge het duidelijk zijn dat Bagdad

in elk geval een plaats is waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. De situatie is na de inval van terreurorganisatie IS in Irak in 2014 duidelijk verslechterd. *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt recent nochtans categoriek geweigerd door de Commissaris-generaal, daar waar dit in een nabij verleden anders is geweest. Get is duidelijk dat dit een arbitraire beleidswijziging betekent, die niet overeenstemt met de verslechterende realiteit. De bestreden beslissing gaat niet in op de meest recente informatie. Het Commissariaat-generaal is onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van haar beslissing”*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een schrijven aan de onderneming van zijn oom (stuk 3), een schrijven van zijn oom (stuk 4), een dreigbrief (stuk 5), foto's van hem op de werf (stuk 6) en foto's omtrent zijn afkomst (stuk 7).

Per drager brengt verweerder op 9 juni 2016 samen met een aanvullende nota de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 31 maart 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Per drager brengt verweerder op 20 juni 2016 samen met een aanvullende nota de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 20 juni 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij bedreigingen heeft ontvangen omdat hij als projectleider werkte voor een soennitisch bedrijf. Verweerder acht het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig omdat (i) verzoeker geen originele bewijsstukken neerlegde aangaande zijn bewering voor het bedrijf van zijn oom te hebben gewerkt in een sjiitische omgeving en aangaande de dood van zijn oom, (ii) verzoekers verklaringen incoherent, vaag en onduidelijk zijn, (iii) verzoeker weinig coherente verklaringen aflegde aangaande zijn meest recente verblijfplaatsen alvorens Irak te verlaten, (iv) geen geloof werd gehecht aan de door verzoeker geschetste reisweg, (v) verweerder volledigheidshalve opmerkt dat vermoed wordt dat verzoeker informatie niet kenbaar wilt maken gelet op het in België door verzoeker nieuw aangemaakte Facebook-profiel, en (vi) de door verzoeker neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Vooreerst dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd als volgt:

“Zo is het vooreerst opmerkelijk dat, hoewel u er wel in slaagde om uw identiteit te staven aan de hand van originele bewijsstukken, u er niet in geslaagd bent hetzelfde te doen aangaande de kern van uw asielrelaas zijnde uw bewering voor het bedrijf van een oom gewerkt te hebben in een sjiitische omgeving en de dood van diezelfde oom. U legde ter staving van uw identiteit immers een originele identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rijbewijs voor (Gehoorverslag CGVS, d.d. 5 februari 2016, p. 15-16) en verklaarde dat uw vader in twee verschillende zendingen alle bewijsstukken had opgestuurd vanuit Irak (CGVS, p. 3). Echter aangaande het eerste kernelement in uw asielrelaas, namelijk dat u als soenniet in een voornamelijk sjiitische omgeving werkte, legde u dan weer geen enkel document voor (CGVS, p. 12). U verklaarde dat u noch over documenten van uw werk, noch over foto's van het werk beschikte (CGVS, p. 29), maar verklaarde ook dat u niet wist of uw oom -toch de eigenaar van het bedrijf waarvoor u werkte- over documenten van zijn bedrijf beschikte (CGVS, p. 29). Gezien het feit dat u toch reeds ruim de tijd heeft gehad om documenten te bekomen en het feit dat uw vader al twee pakketten met documenten opstuurde is het hoogst opmerkelijk dat u niets voorlegt aangaande het

bedrijf van uw oom, noch over uw werk voor dit bedrijf. Het feit dat u niet weet of uw oom documenten van zijn bedrijf had, duidt er bovendien op dat u geen navraag heeft gedaan om documenten als deze te bekomen.

Aangaande het volgende kernelement in uw asielrelaas, de dood van uw oom, legde u een overlijdensakte voor, samen met een vonnis van de rechtbank. Over deze documenten kan het volgende worden opgemerkt. Zo betreft het hier vooreerst enkel kopieën en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan het nodige knip- en plakwerk. Uit toegevoegde informatie blijkt bovendien dat alle soorten documenten in Irak vervalst kunnen worden, of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten kunnen worden aangekocht. Het gebrek aan (originele) documenten aangaande de kern van uw asielrelaas en het feit dat u nagelaten heeft om dergelijke (originele) documenten te bekomen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven."

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat hij wist "dat in een asielrelaas documenten van essentieel belang waren". In dit opzicht is het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker enerzijds wel originele documenten neerlegt ter staving van zijn identiteit, maar er niet in slaagt originele documenten neer te leggen die de kern van zijn asielrelaas zouden kunnen staven. Dit klemt des te meer daar verzoeker in onderhavig verzoekschrift enerzijds de vraag stelt hoe hij aan documenten van het bedrijf van zijn oom zou kunnen geraken nu zijn oom is vermoord en zijn familie hierdoor is gevlucht en anderzijds toch twee documenten bij zijn verzoekschrift voegt van het bedrijf van zijn oom (stukken 3 en 4). Verzoeker geeft in onderhavig verzoekschrift geen enkele uitleg over de wijze waarop hij alsnog aan deze documenten is geraakt. Hetzelfde geldt voor de dreigbrief die hij neerlegt (verzoekschrift, stuk 5). Daarnaast dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat hij niet over foto's van hemzelf tijdens het project beschikte (gehoorverslag CGVS, p. 29), terwijl hij bij onderhavig verzoekschrift wél een reeks foto's voegt die volgens hem hemzelf weergeven op de werf (stuk 6). Het feit dat verzoekers verklaringen over de door hem op het CGVS neergelegde en bij onderhavig verzoekschrift gevoegde stukken dermate onverenigbaar zijn, doet afbreuk aan zowel de ernst en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, als aan de bewijswaarde van deze documenten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit klemt des te meer daar uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat valse, Iraakse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk te verkrijgen zijn. Hierbij dient opgemerkt dat verzoekers documenten, zoals duidelijk blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing, niet "*louter vanwege de algemene presumptie dat er in Irak veel valse documenten in omloop zijn*" enige bewijswaarde worden ontzegd.

Gezien het voorgaande wordt de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing door de Raad tot de zijne gemaakt.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

"De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas blijkt echter ook uit incoherenties, vaagheden en onduidelijkheden die werden opgemerkt in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u dat u vaak bedreigd werd en dat de bedreigingen startten kort nadat jullie begonnen te werken op het project in juni 2015 (CGVS, p. 24). Echter, niet veel later verklaarde u opnieuw dat de dreigementen startten toen jullie begonnen te werken op het project, maar meldde u nu vreemd genoeg dat dat in juli was (CGVS, p. 32). Niet alleen bleef u vaag over het begin van de dreigementen, ook over de bedreigingen zelf legde u afwijkende verklaringen af. Zo verklaarde u dat u in totaal drie dreigbrieven had ontvangen (CGVS, p. 27), maar kon u vooreerst niet exact aangeven wanneer u de drie respectievelijke dreigbrieven had ontvangen (CGVS, p. 31). Zo zou u de eerste dreigbrief in juli hebben ontvangen, maar kon u niet meer details geven. De tweede zou u misschien in juli hebben ontvangen (CGVS, p. 31). Over de laatste dreigbrief (met doodsb bedreiging) kon u enkel zeggen dat het 7 à 10 dagen voor de verdwijning van uw oom moet geweest zijn, maar kon u die niet exacter plaatsen in de tijd (CGVS, p. 28). Nochtans kan van een ingrijpende gebeurtenis als deze worden verwacht dat u daar iets gedetailleerder over zou kunnen vertellen. Over die laatste dreigbrief dient overigens te worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor op CGVS meldde dat het om een dreigbrief ging met 1 kogel (CGVS, p. 27). Waarom u dan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zou vermelden dat het om een dreigbrief ging met kogels (meervoud) is hoogst opmerkelijk (Vragenlijst CGVS, d.d.30 november 2015, Vraag 3.5). Als reactie op dit verschil verklaarde u dat u wel had gezegd dat het om één kogel ging (CGVS, p. 27).

Deze dreigbrieven zouden een redelijk begin van bewijs vormen van uw bewering dat u inderdaad dergelijke bedreigingen ontving, maar op de vraag waar de dreigbrieven naartoe waren, verklaarde u dat u ze aan de projectleider had afgegeven opdat hij maatregelen zou nemen. Tegelijk verklaarde u

ook dat hij niets deed (CGVS, p. 27). Het is dan ook bijzonder ongeloofwaardig dat, hoewel u weet dat de projectleider niets met de eerste dreigbrieven deed, u ook de laatste brief (met kogel) toch nog zou afgeven aan hem, zonder rechtstreeks naar de politie te gaan. Daarbij aansluitend kan overigens worden opgemerkt dat u verklaarde dat u de dreigementen eigenlijk niet helemaal serieus nam (CGVS, p. 31). Ten eerste is het heel ongeloofwaardig dat u, na een aantal maanden lastiggevallen geweest te zijn (CGVS, p. 24), u dreigbrieven ontving en het zelfs tot een gevecht kwam met de beveiliging (CGVS, p. 25), u de doodsb bedreiging toch niet zo serieus zou nemen. Ten tweede is het des te vreemder dat u nu zou zeggen dat u het niet zo serieus nam, aangezien u eerder had verklaard dat u toch eerder bezorgd was omtrent de dreigementen (CGVS, p. 24), u aangifte wou doen bij de politie (CGVS, p. 31), u het aan uw ouders had verteld en deze u zelfs hadden aangeraden om het werk te verlaten (CGVS, p. 31). Ook zouden u en uw oom **regelmatig telefonisch lastiggevallen** worden op het project (CGVS, p. 28). U verklaarde dat u na de arrestatie van uw oom nog éénmaal telefonisch werd lastiggevallen (CGVS, p. 28). Waarom u dan zou verklaren bij DVZ dat u na de arrestatie van uw oom nog regelmatig telefoons kreeg is bijzonder vreemd en tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5).

Hetzelfde kan overigens gezegd worden over **het overlijden van uw oom**. Zo verklaarde u dat uw oom ontvoerd werd op 3 september en later dood terug werd gevonden door de politie (CGVS, p. 25-26). Echter tijdens het eerste interview met DVZ meldde u vreemd genoeg dat uw oom werd teruggevonden op het territorium door zijn familie (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Niet alleen is het vreemd dat u eerst beweerde dat zijn familie uw oom vond en niet de politie, u sprak tijdens het interview bij DVZ ook over het territorium. Echter, tijdens het gehoor op het CGVS, wist u nu vreemd genoeg niet waar uw oom werd teruggevonden (CGVS, p. 26). Toen u geconfronteerd werd met al deze tegenstrijdigheden zei u dat u dat niet had gezegd en verwees u naar de overlijdensakte die u had meegebracht (CGVS, p. 26). Zo beweerde u dat daar niet op staat waar uw oom werd teruggevonden. Uit de vertaling (die werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat daar in ieder geval wel op staat waar uw oom overleed. Dat u dit niet leek te weten doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u voorgelegde document. De waarde van deze kopieën werd eerder al besproken. Bovendien ontbrak het u aan eenduidige verklaringen omtrent de kern van uw asielrelaas waardoor de waarde van de documenten logischerwijs in het gedrang komt.

Wanneer het ging over **wie u nu eigenlijk bedreigde** bleef u bijzonder karig met informatie. Zo verklaarde u bij DVZ dat u bedreigd werd door andere concurrenten die het project wilden afnemen en dat het radicale sjiiten waren (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS wist u echter plots niet meer wie jullie bedreigde en was er van concurrenten geen sprake meer (CGVS, p. 26). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u bij DVZ wel gewoon over concurrenten sprak, zei u plots dat u dat nog steeds vermoedt maar het niet zeker weet (CGVS, p. 26). Waarom u dan bij DVZ toch zou melden dat het om concurrenten gaat is op zich al vreemd. Toen u dan gevraagd werd hoeveel en welke bedrijven er nog op het project werken, verklaarde u vaag dat er nog andere bedrijven waren die andere taken hadden zoals lassen, maar gaf u geen aantal (CGVS, p. 29). Noch kon u ook maar één naam opnoemen van een ander bedrijf dat ook aanwezig was op het project (CGVS, p. 30). U kon enkel vaag meedelen dat de mensen die uw oom zouden hebben meegenomen van het leger waren, of van de politie, of van de milizie (CGVS, p. 26). Wat er ook van zij, het is vreemd dat u over de personen die u zouden bedreigen eigenlijk helemaal niets weet te vertellen. Van iemand die zijn huis, familie, vrienden en job achterlaat kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij op zijn minst weet voor wie hij op de vlucht slaat. Daarnaast bleek uit uw verklaringen absoluut niet dat u ook maar enige navraag zou hebben gedaan om te weten te komen wie achter de bedreigingen zou zitten. Dat u niet zou weten wie u bedreigde en voor wie u op de vlucht sloeg duidt op een zekere desinteresse in uw eigen situatie en ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

In onderhavig verzoekschrift meent verzoeker dat het feit dat hij eerst verklaarde dat de bedreigingen startten in juni 2015 en vervolgens dat ze startten in juli 2015 niet afdoende is om een negatieve beslissing te nemen. Er dient evenwel opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Dat verzoeker de start van de bedreigingen in twee verschillende maanden plaatst, raakt wel degelijk aan de kern van zijn asielrelaas en doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker er niet in slaagt om een meer precieze situering in de tijd te geven van de verschillende dreigbrieven, gelet op de verregaande impact van deze dreigementen op verzoekers verdere leven. Het feit dat bepaalde personen in verzoekers omgeving de bedreigingen evenmin ernstig namen, is op zich al

ongeloofwaardig, zodat het eveneens ongeloofwaardig is dat verzoeker onder invloed van deze personen zelf de bedreigingen ook niet serieus zou nemen. Verzoeker wijst in onderhavig verzoekschrift zelf op het feit dat er in de Iraakse maatschappij regelmatig bedreigingen worden geuit, alsook op de vele slachtoffers van het geweld van de sjiietische milities in Bagdad. In deze context is het dan ook totaal onvoorstelbaar dat het uiten van telefonische bedreigingen en vervolgens het ontvangen van drie dreigbrieven (waarvan één met kogel(s)) aanvankelijk niet serieus worden genomen. Dat verzoeker bovendien verklaarde dat hij niet precies wist van wie de bedreigingen kwamen en dat hij slechts een vermoeden heeft, is niet in overeenstemming te brengen met de dreigbrief die hij bij onderhavig verzoekschrift voegt (stuk 5), waarin duidelijk wordt gesteld dat de brief afkomstig is van de "militie dag van het oordeel". Op welke wijze het feit dat de op de DVZ ingevulde vragenlijst kort is, op zich zou vergoelijken dat er foutief "kogels" (in het meervoud) werd genoteerd, kan niet worden ingezien. De vragenlijst werd verzoeker in het Arabisch voorgelezen en met zijn ondertekening bevestigde verzoeker uitdrukkelijk dat de erin vervatte verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, stuk 12). Waar verzoeker verder stelt dat het lichaam van zijn oom op straat werd gevonden door de politie die het naar de forensische dienst bracht en dat zijn familie het lichaam achteraf in het mortuarium heeft geïdentificeerd, komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van een gekunstelde *post factum*-verklaring die duidelijk na reflectie tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Niets weerhield verzoeker er immers van om hieromtrent reeds op de DVZ of op het CGVS duidelijkheid te verschaffen.

Gezien het voorgaande wordt de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

*"Ook legde u weinig coherente verklaringen af aangaande uw **meest recente verblijfsplaatsen** alvorens Irak te verlaten. Zo verklaarde u bij DVZ dat u vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek uit Irak in hetzelfde huis hebt gewoond in Bagdad (Verklaring DVZ, d.d. 30 november 2015, Pagina 4, Vraag 10). Echter, tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer aanvankelijk dat u op dat adres hebt gewoond tot aan de verhuis naar het huis van uw vriend (CGVS, p. 4). Niet alleen kon u niet exact aangeven waar uw vriend eigenlijk woonde, buiten "dat het huis in de Jamia-wijk was" (CGVS, p. 4), bovendien verklaarde u later ook dat u eigenlijk niet rechtstreeks naar uw vriend bent gegaan, maar nog even bij uw oom en daarna bij uw tante hebt gewoond, vooraleer u naar uw vriend ging (CGVS, p. 5)."*

In onderhavig verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij slechts gedurende een periode van negen dagen ondergedoken leefde op drie verschillende adressen. Hij acht het logisch dat hij deze adressen niet exact kent, laat staan dat hij ze als adres zou opgeven in de op de DVZ ingevulde vragenlijst. Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker op de DVZ zelfs geen melding maakte van het feit dat hij ondergedoken heeft geleefd gedurende negen dagen voor zijn vertrek. Integendeel, verzoeker verklaarde dat hij van zijn geboorte tot aan zijn vertrek steeds op hetzelfde adres heeft gewoond. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij op de DVZ reeds melding maakte van zijn ongedoken verblijf bij een oom, een tante en een vriend voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij in Irak een welstellend leven leidde, dat hij alles diende achter te laten omdat hij geen andere keuze had dan te vluchten en dat hij geen economische vluchteling is, en ter staving hiervan enkele foto's bijbrengt (verzoekschrift, stuk 7), dient opgemerkt dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker een economische vluchteling zou zijn. Desalniettemin doet de graad van welstand die verzoeker in zijn land van herkomst zou hebben gekend, op zich geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op de overtollige motieven dat verzoeker in België een nieuw Facebook-profiel aanmaakte en tijdens zijn gehoor op het CGVS gebruik maakte van een spiekbrieftje, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en gevoegd bij de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 9) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker aangevoerde, de door verweerder neergelegde als de in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Wel vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Hoewel IS de laatste maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins belegerd wordt door IS. Evenmin zijn er aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit. IS lijkt meer en meer onder druk te komen staan en het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad dan ook niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer

individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. Het aantal moorden is eind 2015 wel duidelijk afgenomen en is tussen december 2015 en maart 2016 niet opnieuw gestegen.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enzovoort blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen

om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER